

Arrest

nr. 99 413 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, betekend op 7 november 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens verschijnt voor de tweede en derde verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 29 september 1999 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. die op 7 april 2004 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een beslissing tot bevestiging van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende zij een annulatieberoep in bij de Raad van State die het beroep op 27 januari 2009 heeft verworpen.

1.2. Op 16 september 2010 dienden eerste en tweede verzoekende partij een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd naderhand aangevuld met bijkomende stukken.

1.3. Op 19 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.2 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 7 november 2012 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers - met name dat verzoeker in België verblijft sinds 1999 en verzoekster sinds 2008, dat zij werkbereid zouden zijn, dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat verzoeker hier reeds gewerkt heeft en loonfiches voorlegt, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben en dat zij vele vrienden- en kennissen zouden hebben - vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Verzoeker heeft immers getracht de Belgische overheid te misleiden door identiteitsfraude te plegen. Bij zijn asielaanvraag, ingediend op 28.09.1999, gaf verzoeker een valse identiteit op en verkreeg in 2006 een tijdelijke verblijfsvergunning. Op 28.05.2009 werd dit verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken nadat bleek dat hij fraude gepleegd had. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Het feit dat mevrouw hier in 2008 is toegekomen, dat zij ondertussen pogingen ondernomen heeft om zich te integreren en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoekster zelf de keuze heeft gemaakt om zich te nestelen in dit illegaal verblijf. Aangezien dit het gevolg is van haar eigen houding en keuzes, kan dit niet weerhouden worden. Ook het argument dat het kindje van verzoekers geboren werd in België kan niet weerhouden worden, aangezien dit ook het gevolg is van hun eigen keuzes en houding. Hun dochter werd bovendien geboren nadat het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken.

Het feit dat hun dochter hier naar de kleuterschool gaat, waarvan een attest wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

In de aanvraag wordt verder aangehaald dat verzoekers vrezen voor een terugkeer naar het land van herkomst omdat zij zouden vrezen voor persoonlijke vervolging. Verzoekers beperken zich echter tot deze loutere bewering en leggen geen enkel bewijs voor om deze beweringen te staven. Zonder de nodige persoonlijke bewijzen, kan deze bewering niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Waar verzoekers nog verwijzen naar positieve beslissingen van landgenoten die ook een andere identiteit zouden opgegeven hebben en waarvan enkele brieven gericht aan de advocaat van betrokkenen worden voorgelegd, dient opgemerkt te worden dat verzoekers niet aantonen dat de situatie van deze personen gelijkaardig is aan hun eigen situatie. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een

regularisatieaanvraag individueel onderzocht. In dit geval werd geoordeeld dat aan betrokkene de gunstmaatregel die regularisatie is, niet kan toegekend worden aangezien hij bewust getracht heeft de Belgische overheid te misleiden en hier een verblijfsvoordeel heeft uitgehaald."

1.4. Op 7 november 2012 wordt aan eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus door het CGVS op datum van 09.04.2004. De aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis werd eveneens afgesloten op datum van 19.10.2012."

1.5. Op 7 november 2012 wordt aan tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de derde bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"1° Zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis geweigerd op datum van 19.10.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het gericht is tegen *"het bevel om het grondgebied te verlaten"*.

Zij verwoordt het als volgt:

"Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
[...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren."

2.2. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift op p.14 als volgt:

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie".

2.3. In casu stelt de Raad vast dat aan verzoekers twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarbij het ene steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het andere op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.4. De tweede en derde bestreden beslissing strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen en steunen op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Met hun betoog dat deze "louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen" kunnen verzoekers deze overwegingen niet aan het wankelen brengen. Deze overwegingen hebben voorts geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing die ertoe strekt verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat de tweede en derde bestreden beslissing een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, minstens tonen zij dat niet aan.

2.5. De Raad ziet niet in waarop verzoekers' verwachting gestoeld is dat de tweede en derde bestreden beslissing dienen te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, te meer daar de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag betekend werd samen met de tweede en derde bestreden beslissing, wat verzoekers ook zelf uitdrukkelijk toegeven in hun verzoekschrift .

2.6. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad die betrekking op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien een dergelijke beslissing getroffen wordt op basis van een andere rechtsgrond en het één beslissing met twee componenten betreft daar waar het in casu om afzonderlijke beslissingen gaat, namelijk een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend in de vorm van bijlagen 13.

2.7. Verzoekers achten de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing strijdig "met de instructies om het af te leveren" maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien verzoekers op 7 november 2012 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend kregen die opgesteld werden door de gemachtigde van de staatssecretaris, attaché K.D.B, op 19 oktober 2012. Blijkens het administratief dossier werd de burgemeester van Leuven bij schrijven van 19 oktober 2012 van de verwerende partij

verzocht om onder meer het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de motivering van de bevelen om het grondgebied te verlaten strijdig is met de instructies om deze af te leveren.

2.8. Zowel in het geval van de tweede als de derde bestreden beslissing is er sprake van een gebonden bevoegdheid voor de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zoals zij het schetst in haar nota met opmerkingen. Zoals verwerende partij terecht opmerkt werpen verzoekers met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing geen schending van een hogere rechtsnorm op. De Raad dient dan ook om de redenen vermeld in de nota met opmerkingen van de verwerende partij te concluderen dat verzoekers geen belang hebben bij het bestrijden van de tweede en derde bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

2.9. De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door I. G. als derde verzoekende partij. Uit de eerste bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij geboren is in 2009. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partij als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep in eigen naam ingesteld is door voormelde verzoekende partij is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het ingediend werd door eerste en tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing werpen verzoekers op, *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.”*

Verzoekers citeren de eerste bestreden beslissing en betogen bij wijze van inleiding als volgt:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen (...).”

Vervolgens citeren ze uittreksels uit de eerste bestreden beslissing en leggen ze uit waarom ze niet akkoord kunnen gaan met de aangehaalde passages.

3.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekers te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.5. De eerste bestreden beslissing stelt, *“De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers - met name dat verzoeker in België verblijft sinds 1999 en verzoekster sinds 2008, dat zij werkbereid zouden zijn, dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat verzoeker hier reeds gewerkt heeft en loonfiches voorlegt, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben en dat zij vele vrienden- en kennissen zouden hebben - vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. (...) Het feit dat mevrouw hier in 2008 is toegekomen, dat zij ondertussen pogingen ondernomen heeft om zich te integreren en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoekster zelf de keuze heeft gemaakt om zich te nestelen in dit illegaal verblijf. Aangezien dit het gevolg is van haar eigen houding en keuzes, kan dit niet weerhouden worden.”*

3.6. Verzoekers betogen met betrekking tot voormelde passage als volgt:

“Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt de integratie en lokale verankering.

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf van verzoekers louter het gevolg is van hun eigen houding.

Het feit dat een vreemdelinge langdurig in een land verblijft waar zij meer mogelijkheden heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.”

3.7. Uit de in punt 3.5. aangehaalde passage blijkt dat voor wat betreft de door tweede verzoekende partij aangehaalde elementen, omschreven als pogingen om zich te integreren en Nederlandse taallessen te volgen sedert haar aankomst in het Rijk in 2008, deze niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie *“aangezien verzoekster zelf de keuze heeft gemaakt om zich te nestelen in dit illegaal verblijf. Aangezien dit het gevolg is van haar eigen houding en keuzes, kan dit niet weerhouden worden.”*

3.8. Net zomin als verzoekers ziet de Raad in op welke wijze dit een afdoende motivering vormt voor wat betreft de aangehaalde elementen inzake integratie in hoofde van tweede verzoekende partij, die door de verwerende partij niet betwist worden. Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen betreft per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. Verwerende partij kan zich er dan ook niet van afmaken door in casu de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden omdat verzoekster zich genesteld heeft in illegaal verblijf. Zoals verzoekers terecht opmerken *“kan DVZ door middel van deze zin alle aanvragen weigeren.”*

3.9. De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, quod non in casu. Om de in punt 3.8. vermelde reden is de in punt 3.5. bedoelde motivering geen draagkrachtige motivering. Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling. Verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat er zodanig inherente motieven besloten liggen in de gewraakte passage van de eerste bestreden beslissing dat zij niet dienen te worden vermeld. Het kwam de verwerende partij dan minstens toe in de nota te expliciteren welke deze inherente motieven zijn, quod non in casu.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zij beoordeelt weliswaar elementen die aangehaald worden door het hele gezin, maar het betreft één beslissing zodat de componenten die de andere leden van het gezin betreffen, er niet kunnen van afgesplitst worden. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2012, betekend op 7 november 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA